

ním a jelikož v tomto případě nejde sice o hotové peníze, nýbrž o vkladní knížku, na niž byl uložen peníz rovnající se výši vykonatelné pohledávky, žádati prostě o vydání této vkladní knížky, jakž učinil (tak také Neumann: Exekutionsordnung, II. svazek, 1929, str. 1158).

Čís. 11927.

Není závady, by (rekursní) soud nevyločil zabavené předměty z exekuce podle § 251 čís. 5 ex. ř., ač povinný navrhoval vyloučení z důvodu § 251 čís. 6 ex. ř. a teprve v rekursu změnil důvod na § 251 čís. 5 ex. ř.

Obchodním podnikem je podnik, u něhož předmětem obchodování jsou věci. Živnost, jejímž předmětem speněžení jsou osobní odborné znalosti a vědomosti majitele živnosti, je povoláním duševním ve smyslu § 251 čís. 5 ex. ř.

Pokud podnik povinného, provozujícího komisionářství se smíšeným zbožím ve velkém, jest duševním zaměstnáním ve smyslu § 251 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 24. září 1932, R I 632/32.)

Návrh dlužníka, komisionáře, by byly z exekuce vyloučeny tři psací stroje a tři bílé skříně a by exekuce ohledně nich byla zrušena, s o u d první stolice zamítl. D ů v o d y: Vyloučení zabavených předmětů z exekuce ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. mohou se domáhati řemeslníci a maloživnostníci, dále ruční a tovární dělníci a vůbec ti, kdož si opatřují výdělek ruční prací, a to jen potud, pokud předměty ty potřebují k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti. Povinná strana ve vylučovacím návrhu sama uvádí, že má zastoupení a komisionářství cizozemských firem, a z jejího vylíčení obchodní činnosti vyplývá, že skutečně jde o provoz ve velkém. Tomu nasvědčuje i to, že povinná strana používá tří psacích stolů a tří velkých registraturních skříní. Vymáhající strana ve svém vyjádření uvádí, že povinná strana používá ve svém podniku více úřednických pracovních sil a že v přítomné době má jich k pojištění přihlášeno osm. Je tedy zřejmo, že v souzeném případě nejde o osobu, která by se důvodně mohla dovolávat ustanovení § 251 ex. ř. Že by provedením exekuce schopnost k výdělku povinné strany nebo existence vůbec byla ohrožena je vyloučeno, jak k tomu poukazuje ve svém vyjádření vymáhající strana. R e k u r s n í s o u d exekuci zrušil. D ů v o d y: Stěžovatel napadá rozhodnutí prvního soudce jednak proto, že neslyšel před rozhodnutím dlužníka a že neprovedl žádné důkazy o tom, že dnes jest nemyslitelná jakákoli kancelářská práce bez registratury a bez psacích strojů, a tyto věci jsou z exekuce vyňaty jako nutné při povolání koncesovaného realitního agenta a tedy i při komisionářství, které dlužník provozuje. Soud rekursní uznal za nutné řízení doplniti a má za zjištěno, že jde o podnik většího rozsahu, při kterém jest všech vylučovaných věcí, tří psacích strojů a tří skříní (registratury) skutečně nutně zapotřebí. Rozhodnutí prvního soudce bylo by správné, kdyby šlo jen o případ § 251 čís. 6 ex. ř., neboť tu jde skutečně o větší podnik. Ale jest uvážiti, že přichází v úvahu i ustanovení § 251 čís. 5 ř.

ex., neboť komisionářství se zastupováním velkých mlýnů a obchodování se zahraničními firmami jest pokládati za duševní povolání, a tu pak rozsah podniku není rozhodný a nepadá na váhu.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by o ní znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Neobstojí výtky, že rekursní soud vyloučil navrhované předměty z exekuce podle § 251 čís. 5 ex. ř., ač povinný navrhoval vyloučení z důvodu § 251 čís. 6, ex. ř. a teprve v rekursu změnil důvod na § 251 čís. 5 ex. ř. Neboť soud musí z úřadu přihlížeti k tomu, které věci jsou podle zákona z exekuce vyloučeny, exekuce povolená na věci z exekuce vyloučené je zmatečná. Posouzení, pod které ustanovení § 251 ex. ř. zabavené věci spadají, jest otázkou právní, kterou řeší soud, a nezáleží na tom, zda navrhovatel, máje mylný právní názor, podřaduje je pod jiný důvod § 251 ex. ř. Oba nižší soudy správně sice uznaly, že nejde v souzeném případě o maloživnostníka podle § 251 čís. 6 ex. ř., a rekurentka s tím v dovolacím rekursu i souhlasí, popírá však, že povolání povinné strany jest povoláním duševním podle § 251 čís. 5 ex. ř. Ve výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 43 věstníku m. spr. k vysvětlení novely o úlevách soudů, se praví k § 251 ex. ř., že celá řada osob provozuje ryze duševní povolání, aniž má vědeckou průpravu, pokud provozuje podnik jen osobně, t. j. nikoliv jen doslovně v obchodním podniku. To značí, že obchodním podnikem je podnik, jehož předmětem obchodování jsou věci, kdežto živnost, jejíž předmětem speněžení jsou osobní odborné znalosti a vědomosti povinné strany, jest povoláním duševním ve smyslu § 251 čís. 5 ex. ř. Proto uvádějí vysvětlivky ministerstva spravedlnosti příkladmo jako duševní povolání obchodní: realitní, divadelní agenty a pod. Podle sdělení magistrátu provozuje povinný komisionářství se smíšeným zbožím ve velkém pokud se týče nákup zemských plodin, obilí, mlýnských výrobků a obchodování s nimi a povinný sám udává, že jeho závod záleží hlavně v zastupování tuzemských a cizozemských mlýnů a že navštěvuje za tím účelem bursu. Z těchto údajů nelze bezpečně seznati, zda předmětem obchodování povinné strany je jen nákup a prodej zboží, zda podnik je podnikem ryze obchodním, či zda předmětem živnosti jsou hlavně dlužníkovy osobní odborné znalosti a vědomosti. Je proto zapotřebí, by bylo zevrubně vyšetřeno a zjištěno, v čem živnost povinné strany spočívá a v jakém rozsahu se provozuje; dle toho teprve je posouditi, zda jde o duševní zaměstnání povinné strany, čili nic.

Čís. 11928.

Předpis § 12, čtvrtý odstavec, vyhlášky magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. března 1888, čís. 165.538, o zachování čistoty v ulicích, o úplném očištění chodníků při nastalé oblevě má na mysli jen případ, že toto úplné očištění je pro velký mráz nemožné.